

1 Het is je moeder niet!

‘**H**é, Matteo! Niet zo beleefd! Het is je moeder niet!’
Trainer Patrick staat te roepen, zijn handen als een toeter aan zijn mond.

Matteo klemt zijn tanden op elkaar. Nee. Dat weet hij, dat Dylan zijn moeder niet is. Maar Dylan is wel een kop groter dan hij. En minstens tien keer zo breed.

Hij probeert hem aan de kant te duwen. Maar het heeft geen zin. Dylan past al naar Abdul.

Abdul haalt uit. Hij schiet. ‘En het is GOAAAAL!’ schreeuwt hij. Alsof hij een verslaggever is.

Matteo kan zichzelf wel voor de kop slaan. Dit is al de zoveelste keer dat het misgaat. Hij is gewoon niet goed genoeg voor dit team. Straks wordt hij nog van de voetbalschool gegooid. Hij zit nog steeds in de proefperiode. Hij ziet de brief al voor zich.

Beste Matteo,

Je hebt twee maanden mee mogen trainen op de voetbalschool van w Feniks. Helaas. We vinden je niet goed genoeg.

Ga maar gauw weer terug naar je eigen voetbalclub.

Tot nooit meer ziens.

De trainers.

Hij rent terug naar zijn eigen helft, zijn vuisten gebald. Nee. Dat gaat niet gebeuren. Hij wil die brief niet krijgen. Hij moet het halen. Het moet.

Hulptrainer Bart legt de bal op de middenstip. ‘Nog twee minuten’, waarschuwt hij. ‘We zitten al in de blessuretijd.’

Matteo kijkt naar Dylan. Hij knijpt zijn ogen halfdicht.

Dit is zijn laatste kans. Het moet hem lukken. Het gáát hem lukken.

Bart fluit.

Ian schiet de bal naar hem toe. Matteo neemt hem aan.

‘Mattie!’ roept Spijk.

Matteo schiet naar Spijk, en rent samen met hem in de richting van het doel.

Strakke pass. Aannemen. Terugschieten.

Het gaat lekker. Nog vijftien meter. Oppassen. Niet buitenspel gaan staan.

Net als hij de bal weer heeft, loopt Dylan hem klem tegen de zijlijn. Dylan duwt tegen hem aan. Schopt tegen zijn schenen. Trapt hem op zijn voet. Hijgt in zijn gezicht. Matteo balt zijn vuisten. Niet weer. Niet weer.

Ineens weet hij wat hij moet doen. Dylan is sterker dan hij. Dus hij moet hem niet tegenwerken. Hij moet meewerken.

Hij draait zich razendsnel om. En vóór Dylan doorheeft wat er gebeurt, is hij weg. Met de bal aan zijn voet.

‘Pass!’ roept Spijk.

Matteo hoort het niet. Hij passeert Ian. Hij stuurt Abdul met een schijnbeweging de verkeerde kant op. Hij weet Dylan voor te blijven.

‘Verdedigen!’ schreeuwt keeper Mo.

Matteo haalt uit en schiet. Keihard. Goal.

‘Sukkel!’ roept Abdul tegen Mo.

‘Die had je moeten houden!’ roept Ian.

‘Wat nou!’ roept Mo terug. ‘Jullie verdedigden helemaal niet.’ Hij haalt de bal uit het doel.

Grijnzend rent Matteo terug naar zijn eigen helft. Er klinkt een fluitsignaal.

‘Oké, allemaal’, roept Patrick. ‘Ballen verzamelen. Hesjes in de mand. Pionnen opruimen. We zien jullie in de kleedkamer.’

Mo en Spijk beginnen pionnen op te stapelen. Matteo trekt zijn hesje uit, en holt dan naar de zijlijn om een verdwaalde bal te pakken.

‘Mooie actie’, zegt een bekende stem. ‘Jij gaat het nog ver schoppen, jong.’

Matteo kijkt verbaasd op. Daar staat zijn opa. In zijn grijze broek en zijn overhemd. Een pet op zijn hoofd.

‘Opa! Wat doe jij hier?’

Opa lacht. ‘Wat denk je? Ik kom kijken hoe mijn kleinzoon het doet.’

‘Heb je mijn doelpunt gezien?’

‘Prachtig, man. Een doelpunt in blessuretijd. Je wordt steeds beter.’

‘Ik hoop het. Over twee weken hoor ik of ik door mag.’

‘Door mag?’

‘Op de voetbalschool.’

‘Tuurlijk mag je door. Je hebt mijn talent geërfd.’

Matteo legt de bal op zijn voet en schopt hem op. Hij vangt hem op met zijn linkerknie. Zijn rechterknie. Zijn voorvoet. Zou opa gelijk hebben? Zou hij door mogen? Hij hoopt het. Maar hij vraagt het zich af. Alleen de allerbesten mogen door. Wie niet goed genoeg is, vliegt eruit.

Hij vangt de bal op en kijkt om zich heen. ‘Waar is oma?’

‘Oma is weg’, zegt opa. ‘Ze moest naar haar breiclub. Of wat heeft ze op woensdag? Bingo? Vrijwilligerswerk bij de kringloop? Geen idee wat ze aan het doen is. Maar ze had het erg druk, in elk geval. Dus ik was een eindje aan het rijden. Ik kwam hier in de buurt terecht. En ik dacht: laat ik langs het voetbalveld gaan. Wie weet heb ik geluk. Goeie inval van mij. Heb ik je mooi even in actie gezien.’ ‘Ik moet eerst even naar de kleedkamer, opa. We hebben nog een nabespreking. Maar dat duurt niet lang. Ik ga voor je uit fietsen. Je gaat toch mee naar huis?’

Opa schudt zijn hoofd. ‘Nee. Ik ga weer door. Ik kwam alleen maar even langs om jou te zien spelen. En eh ... ik heb wat voor je. Het ligt in de auto. Ga jij maar naar je bespreking toe, ik zie je zo op het parkeerterrein.’

Als Matteo in de kleedkamer komt, zit iedereen al klaar. Matteo gaat snel tussen Spijk en Abdul in zitten.

Trainer Patrick doet zijn armen over elkaar. Hij kijkt zijn spelers streng aan. ‘Schelden op de keeper?’ zegt hij.

Abdul kijkt naar het plafond. Ian begint zijn waterfles schoon te poetsen.

Patrick schudt zijn hoofd. ‘Schelden op de keeper is streng verboden. Schelden is sowieso streng verboden. Dat weten jullie.’

Hij pakt zijn whiteboard en zijn stift. Hij tekent het veld en het doel. Hij zet kruisjes en pijltjes.

‘Een keeper is niks zonder een verdediging. Matteo had er nóóit doorheen mogen komen. Toen hij voor het doel stond, had Mohammed geen kans meer. Wat hadden jullie moeten doen?’

Ian steekt een vinger op. ‘Blokken.’

‘Tackelen’, zegt Dylan.

‘Insluiten’, zegt Mo.

‘Met z’n allen op de bal af?’ zegt Patrick. Hij zet een paar nieuwe kruisjes op het bord. ‘Niet slim. Dan komen er tegenstanders vrij te staan. Zie je?’ Hij tikt op het bord.

‘En wat doe je als je ingesloten wordt? Dan pass je naar iemand die vrijstaat. Dus insluiten werkt niet. Iemand nog een ander idee?’ ‘Sliding!’ roept Spijk.

Ian geeft hem een stomp. ‘Dan krijg je een strafs chop, man! Sukkel.’

Patrick slaat met zijn vuist op de bank. ‘Hé! Dat woord wil ik niet meer horen. Niet tegen de keeper. Niet tegen je teamgenoten. Niet tegen iemand van de tegenpartij. Jullie zijn een team. Niemand is hier een sukkel. En niemand scheldt een ander uit. Iedereen maakt fouten. We zijn hier om te leren. Begrepen?’

Niemand zegt iets.

‘Begrepen?’ herhaalt Patrick.

Ze knikken.

‘Oké.’

‘Begrepen.’

‘Yo.’

Patrick slaat met zijn vuist in zijn hand. ‘Goed. Laten we dan nou kijken wat er misging.’

Hij staat op en begint heen en weer te lopen. ‘Jullie lieten Matteo veel te makkelijk passeren. Had niet mogen gebeuren. Maar áls een aanvaller je passeert – geef dan niet meteen op. Ga niet staan kijken wat er gebeurt. Tackel hem. Loop hem vast tegen de zijlijn. Snijd hem de pas af. Zorg dat hij dat doelpunt niet kan maken.

Matteo.’

Patrick kijkt hem aan, zijn armen over elkaar. ‘Ik heb al een paar keer gezegd dat ik meer vechtlust wil zien. Ik heb het idee dat dat eindelijk begint te komen. Mooi.

Mo – als keeper ben je tegelijk coach. Jij moet je verdediging aanwijzingen geven. En dat is meer dan ‘verdedigen!’ schreeuwen. Middenvelders, wat waren jullie aan het doen? Jullie moeten de verdediging te hulp schieten. Ze kunnen het niet zonder jullie. En jij, Dylan. Ik heb een paar mooie acties van je gezien. Maar je bent me te veel een solist.’

Hulptrainer Bart komt de kleedkamer binnen. Hij zit op de sport-academie, en speelt bij Jong Feniks. Maar elke woensdagmiddag en vrijdagavond traint hij het team van de voetbalschool.

Patrick legt zijn whiteboard weg. ‘Bart? Jij had een belangrijke mededeling?’

Bart knikt. ‘Over twee weken hebben we geen training, maar een wedstrijd.’

‘Cool!’

‘Yes!’

‘Tegen wie?’

Bart wacht tot het stil is. Dan zegt hij: ‘Tegen Atlanta.’

Opgewonden geroezemoes gaat op. Er is al bijna honderd jaar strijd tussen Feniks en Atlanta. Een strijd die steeds weer opnieuw uitgevochten moet worden.

‘Yess!’

‘Vet man!’

‘We maken ze in.’

‘Ze zijn er echt geweest.’

Bart draait zijn waterfles open. ‘Het is een goed team, heb ik gehoord.’

‘Wij zijn beter’, zegt Dylan.

‘Echt wel’, zegt Ian.

‘Nou, ik vraag het me af’, zegt Bart. ‘Ik denk niet dat jullie sterk genoeg zijn.’

‘Wát!’ roept Matteo verontwaardigd.

Patrick grijnst. ‘Laten we wat afspreken, jongens. Als jullie winnen, mogen jullie Barts hoofd kaalscheren.’

Bart voelt aan zijn haar, dat in stoere stekels omhoog staat. ‘Oké’, zegt hij. ‘Ik denk niet dat ik me zorgen hoeft te maken.’

Spijk grinnikt en houdt zijn vuist op. ‘Jammer, Bart.’

Matteo stompt zijn vuist tegen die van Spijk. ‘Ja, Bart. Heel jammer voor je. Over twee weken ben je kaal.’

Tackelen?

Loop naar de tegenstander met de bal.

Zet hem klem zodat hij de bal niet weg kan schieten.

Schiet de bal weg met de binnenkant van je voet.

Of wip hem op met de bovenkant van je voet.

Niet van achter! Dat is gevaarlijk en dus verboden.

2 Maar ik ben toch niet jarig?

Opgewekt loopt Matteo de kleedkamer uit. Een wedstrijd tegen Atlanta. Dat is zo cool! Dat moet hij aan opa vertellen. Het is echt bijzonder dat opa zomaar naar zijn training toegekomen is. Dat heeft hij nog nooit gedaan. Hij heeft het altijd veel te druk. Opa is vroeger zelf een goede voetballer geweest. Hij heeft als prof bij Feniks gespeeld. Rugnummer 6 had hij. Maar lang heeft zijn voetbalcarrière niet geduurd. Zijn vader vond het maar niks. Die hield niet van voetbal. Een rare, Engelse sport. Met twintig man achter een bal aan gaan rennen? Waarom zou je dat doen, als je ook iets nuttigs kon doen?

Toen opa 18 jaar werd, was het afgelopen. Hij moest op de boerderij komen werken. Koeien melken. Sloten uitgraven. Gieren. Grasmaaien. Hooien. En als hij tijd over had, mocht hij best even de stal uitmesten.

Op zijn achttiende was opa's carrière voorbij. Nog vóór hij goed en wel begonnen was. Maar de liefde voor voetbal is hij nooit kwijtgeraakt.

Opa staat op de parkeerplaats te wachten. Hij kijkt uit over het voetbalveld, waar nu een andere groep aan het trainen is. Zijn rug is gebogen. Wat is hij klein, eigenlijk. Het lijkt wel of hij kleiner is geworden. Magerder. En hij lijkt zo oud ineens.

Matteo voelt zich ineens een beetje ongerust. Gaat het wel goed met opa? Hij rent naar hem toe. 'Hé, oop!'

Opa staat meteen rechtop. Hij wenkt en lacht. ‘Kom hier, Matteo! Ik heb wat voor je.’

Hij doet de deur van de auto open en pakt iets van de achterbank. Iets ronds. Ingepakt in krantenpapier. Hij gooit het naar Matteo toe. ‘Pak maar uit.’

‘Mag ik raden?’

Opa slaat hem op de schouder. ‘Vergeet het maar. Je raadt het nooit.’

Matteo scheurt het krantenpapier eraf. Zijn ogen worden groot als hij ziet wat het is. Een bal. Maar het is niet zomaar een bal. Het is een echte wedstrijdbal. Met de handtekeningen van alle Feniks-spelers.

‘Vind je hem mooi, jong?’

Matteo knikt. Hij draait de bal voorzichtig rond tussen zijn vingers. Rami van Loon. Milan van der Woude. Marko Vitonen. Michel Breuer. Ze staan er allemaal op. ‘Opa – maar ik ben toch nog lang niet jarig?’

‘Kom op. Een opa mag zijn enige kleinzoon toch weleens een cadeautje geven? Trouwens, het is niet zomaar. Het is een cadeau omdat je bent toegelaten tot de voetbalschool.’

‘En die handtekeningen, opa?’

‘Ah, die handtekeningen ... Ik heb wat ouwe vrienden rondlopen bij Feniks. Kijk. Heb je deze gezien? Marko Vitanen.’

Matteo grinnikt. Opa is een groot fan van de Finse voetballer.

‘Ik zie hem.’

‘Middenvelder. Net als ik.’

‘Ik weet het. Rugnummer 6. Net als jij, toch?’

‘Precies. En dan weet je het wel. Een fantastische speler, die Marko.’

‘Net als jij, opa.’ Matteo slaat zijn armen om opa’s nek. ‘Dank je wel.’

‘Ben blij dat je hem mooi vindt.’

‘Het is de mooiste bal die ik ooit heb gehad.’

Opa stapt in zijn auto. Hij draait het raampje open. ‘Ik ga er weer vandoor, jong.’

‘Opa!’ Matteo rent naar de auto. ‘Wacht even. Kom je over twee weken kijken? Dan spelen we tegen Atlanta.’

‘Over twee weken?’

‘Ja! Met de voetbalschool. Dat is de wedstrijd van het jaar, opa. Daar moet je echt bij zijn.’

Opa antwoordt niet meteen. Hij trommelt met zijn vingers op het stuur. Dan kijkt hij opzij. ‘Ik eh ... ik hoop het. Dat ik erbij kan zijn. Ik ga het proberen. Dat belooft ik.’

Matteo knikt. Hij kijkt opa na, de bal onder zijn arm. Hij fronst. Ik hoop het? Ik ga het proberen? Heeft opa soms andere plannen? Wil hij op vakantie of zo? Dan kan hij dat toch gewoon zeggen?

‘Hé, Matteo’, roept Spijk. Hij rent naar Matteo toe, een handdoek om zijn nek. Zijn haar druipt nog. ‘Wie was dat?’

‘Mijn opa.’

‘Wow, heb jij die bal gekregen? Mag ik eens zien?’ Hij pakt de bal aan en bekijkt de namen.

‘Cooooool’, zegt Olivier, die er ook bij is gekomen. ‘Ruilen? Voor mijn Super Mariospel?’

‘Ik geef je er 10 euro voor’, biedt Abdul.

‘12!’ zegt Spijk.

Matteo trekt de bal uit Spijks handen en propt hem in zijn tas. ‘Ik ben niet gek.’

Hij slaat zijn been over de stang en springt op het zadel. Met zijn tas over zijn schouder fietst hij naar huis. Hij kan niet wachten tot hij de bal kan laten zien.

Wat zal mama zeggen? Als Julia en Emma maar niet jaloers zijn ...

Hij had zich geen zorgen hoeven maken. Zijn zusjes hebben belangrijker dingen aan hun hoofd.

‘Hé, Matteo. Moet je zien wat ik kan.’ Julia gaat op één been staan en zwaait haar andere been boven haar hoofd.

Matteo trapt zijn voetbalschoenen uit. ‘Knap hoor.’

‘Kijk uit voor dat theeglas’, roept mama. ‘Niet in de buurt van het bureau! Pas op voor de computer!’

Julia hipt op één voet door de kamer. Haar andere voet ligt in haar nek. ‘Goed hè?’ Het klinkt een beetje benauwd.

‘En kijk naar mij’, zegt Emma. ‘Ik kan mijn been nog verder. Zie je wel. Helemaal achter mijn oor. Matteo, kijk nou.’

‘Aan de kant’, roept Julia benauwd. Ze hinkt naar het bureau toe.

‘Help! Pas op! Ik val! Au. Au. Mijn been. Mijn been zit vast.’

‘Jij sufferd’, zucht mama. Ze grijpt Julia bij haar middel en trekt haar heen naar beneden. ‘Wat zeg ik nou? En jij ook, Emma. Stoppen. Levensgevaarlijk.’

‘Vind je ons goed, Matteo?’ vraagt Emma. ‘We gaan meedoen aan de talentenjacht van school.’

Matteo steekt zijn duim op. ‘Ja, echt héél goed. Ik wed dat jullie winnen. Jullie moeten een wit verenpakje aandoen. En een grote snavel. De dansende ooievaars.’

Emma stampvoet. ‘Matteo. Doe niet zo flauw.’

‘Ik meen het!’

Julia houdt haar hoofd schuin. Ze kijkt Matteo nadenkend aan.

‘Hé, Matteo. Hoe hoog kun jij je heen eigenlijk doen?’

Matteo steekt zijn been een klein stukje de lucht in. ‘Zo hoog maar. Verder kom ik niet.’

‘Niet waar! Je kunt veel hoger!’ Julia begint Matteo’s been omhoog te trekken.

Matteo houdt zijn been stijf. ‘Echt niet. Dat komt door het voetballen. Daar krimpen je spieren van. Jullie kunnen beter Luuk vragen. Die jongen van jullie balletgroep. Die kan de split. Toch?’

‘Ja, maar het zou veel leuker zijn als jij ...’

‘Eh-eh. Kan niet. Bij de voetbalschool willen ze niet dat ik aan ballet doe. Dat staat in mijn contract. Veel te gevaarlijk. Omdat je dan in tweeën kunt scheuren, snap je. Dat vinden ze zonde. Van het talent.’

Emma en Julia kijken elkaar hoofdschuddend aan. ‘Wat een onzin.’
‘Je hebt helemaal geeneens een contract.’

Matteo ritst zijn sporttas open en keert hem ondersteboven. ‘Mama? Kijk eens.’

‘Wat moet ik zien? Hoe netjes je je voetbalspullen opruimt?’

‘Neehee.’ Hij houdt zijn nieuwe bal op. ‘Kijk dan!’

Mama krabt zich achter haar oor. ‘O, heb je je bal weer terug? Waar lag hij nou?’

‘Mama! Dit is niet mijn oude bal! Dit is een nieuwe. Met de handtekeningen van alle Feniksspelers. Heb ik net gekregen. Van opa!’
‘Van opa?’ Mama kijkt verbaasd. ‘Wanneer?’

‘Zonet. Hij was op het voetbalveld. Cool hè? Kijk, hier staat Milan van der Woude. En zie je deze? Dat is de handtekening van Marko Vitonen. En deze is van Rami van Loon. Ze staan er allemaal op.’
Mama schudt haar hoofd. ‘Ik snap er niks van. Dus opa was net op het voetbalveld?’

‘Ja. Om naar mij te kijken.’

‘Waarom heb je niet gevraagd of hij langskwam?’

‘Dat heb ik gevraagd. Maar hij moest weer naar huis.’

‘Wát?’ zegt Julia. ‘Was opa hier? Waarom kwam hij niet naar ons kijken?’

‘Oneerlijk’, zegt Emma.

Matteo haalt zijn schouders op. ‘Ik snap het ook niet. Ik zei dat jul-
lie aan het balletten waren. En toen sprong hij snel in de auto en
scheurde weg.’

‘MATTEO!’

Matteo is al weg. Hij rent de kamer uit, de trap op, zijn bal onder
zijn arm. Niets gevaarlijker dan twee woeste zusjes.